

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการอภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ทัศนะของพนักงานต่อการใกล้เคียงข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน : ศึกษาเฉพาะกองบังคับการตำรวจนครบาล 7” ในครั้งนี้ ผู้ศึกษานำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 6 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเชิงปริมาณ เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจของพนักงานสอบสวน ต่อการใกล้เคียงคดีอาญาในชั้นสอบสวน

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับทัศนะของพนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่างต่อร่างพระราชบัญญัติใกล้เคียงคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ส่วนที่ 4 ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้ทรงคุณวุฒิ

ส่วนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 6 การอภิปรายผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง (ข้อมูลเชิงปริมาณ) เป็นข้อมูลส่วนบุคคลประกอบด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ยศ ตำแหน่ง รายได้ สถานภาพสมรส ระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ และปริมาณคดีที่รับผิดชอบเฉลี่ยต่อปี ซึ่งข้อมูลได้จากแบบสอบถาม จำนวน 150 ชุด ดังปรากฏตามตารางที่ 4.1.1

ตารางที่ 4.1.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ อายุ
ระดับการศึกษา ยศ ตำแหน่ง รายได้ สถานภาพสมรส
ระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ และปริมาณ
คดีที่รับผิดชอบเฉลี่ยต่อปี

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	134	89.3
หญิง	16	10.7
อายุ		
21-30 ปี	68	45.3
31-40 ปี	44	29.3
41-50 ปี	28	18.7
มากกว่า 50 ปีขึ้นไป	10	6.7
การศึกษา		
ปริญญาตรี	83	55.3
ปริญญาโท	39	26.0
ปริญญาตรีและเนติบัณฑิตไทย	25	16.7
ปริญญาโทและเนติบัณฑิตไทย	3	2.0
ยศ		
ร้อยตำรวจตรี	39	26.0
ร้อยตำรวจโท	31	20.7
ร้อยตำรวจเอก	22	14.7
พันตำรวจตรี	18	12.0
พันตำรวจโท	40	26.7
ตำแหน่ง		
พนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 1)	92	61.3
พนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 2)	35	23.3
พนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 3)	23	15.3

ตารางที่ 4.1.1 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ระดับรายได้		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	15	10.0
10,001-20,000 บาท	29	19.3
20,001-30,000 บาท	77	51.3
30,000 บาทขึ้นไป	29	19.3
สถานภาพสมรส		
สมรส	87	58.0
โสด	55	36.7
หย่าร้าง	8	5.3
ระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่		
ไม่เกิน 5 ปี	87	58.0
6-10 ปี	31	20.7
10 ปี ขึ้นไป	32	21.3
จำนวนคดีที่รับผิดชอบเฉลี่ยต่อปี		
ไม่เกิน 50 คดี	7	4.7
51-100 คดี	75	50.0
101 คดีขึ้นไป	44	29.3
ยังไม่ได้รับคดี	24	16.0
รวม	150	100.0

จากตารางที่ 4.1.1 สรุปข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

เพศ พบว่าเป็นเพศชายจำนวน 134 คน ร้อยละ 89.3 และเพศหญิง จำนวน 16 คน ร้อยละ 10.7

อายุ พบว่าอายุของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอายุอยู่ระหว่าง 21-30 ปี คือร้อยละ 45.3 รองลงมา มีอายุระหว่าง 31-40 ปี คือ ร้อยละ 29.3 และร้อยละ 18.7 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี และร้อยละ 6.7 มีอายุมากกว่า 50 ปี ซึ่งมีจำนวน 10 คน

ระดับการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาของพนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 55.3 มีจำนวน 83 คน จบการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมามีระดับการศึกษา ปริญญาโท ร้อยละ 26.0 มีจำนวน 39 คน กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.7 จบการศึกษาในระดับ ปริญญาตรีและเนติบัณฑิตไทย มีจำนวน 25 คน

ยศ พบว่า ยศของพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่ ร้อยละ 26.7 มียศพันตำรวจโท คือ มีจำนวน 40 คน รองลงมายศร้อยตำรวจตรี ร้อยละ 26.0 มีจำนวน 39 คน ร้อยละ 20.7 ยศร้อยตำรวจโท มีจำนวน 31 คน ยศร้อยตำรวจเอก มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7

ตำแหน่ง พบว่า พนักงานสอบสวนส่วนใหญ่มีตำแหน่งเป็นพนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 1) ร้อยละ 61.3 โดยมีจำนวน 92 คน รองลงมาร้อยละ 23.3 มีตำแหน่งเป็นพนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 2) จำนวน 35 คน และมีตำแหน่งเป็นพนักงานสอบสวน (สัญญาบัตร 3) ร้อยละ 15.3 จำนวน 23 คน ตามลำดับ

รายได้ พบว่า พนักงานสอบสวนส่วนใหญ่ ร้อยละ 51.3 มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท คือมีจำนวน 77 คน รองลงมามีรายได้ เท่ากันคือ 10,001-20,000 บาท และมีรายได้ 30,001 ขึ้นไป ร้อยละ 19.3 และรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 10.0 จำนวน 15 คน

สถานภาพสมรส พบว่า ส่วนใหญ่คือ ร้อยละ 58.0 สมรสแล้วมีจำนวน 87 คน เป็นโสด จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 และหย่าร้าง ร้อยละ 5.3 จำนวน 8 คน

ระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่สอบสวน พบว่า พนักงานสอบสวนส่วนใหญ่ คือมีจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 58.0 ปฏิบัติหน้าที่ไม่เกิน 5 ปี รองลงมาร้อยละ 21.3 ปฏิบัติหน้าที่ 10 ปีขึ้นไป ซึ่งมีจำนวน 32 คน และปฏิบัติหน้าที่ 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.7 มีจำนวน 31 คน

ปริมาณคดีที่รับผิดชอบเฉลี่ยต่อปี พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 50.0 มีคดีที่รับผิดชอบเฉลี่ย ต่อปี 50-100 คดี รองลงมารับผิดชอบ 100 คดีขึ้นไป ร้อยละ 29.3 และร้อยละ 16.0 ยังไม่ได้รับผิดชอบคดี

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจ

ตารางที่ 4.2.1

จำนวนและร้อยละ เกี่ยวกับคำตอบของกลุ่มตัวอย่างในการ
ทดสอบความรู้ความเข้าใจ

n = 150

คำถามการทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ การใกล้เคียงคดีอาญาในชั้นสอบสวน	ถูกต้อง (ร้อยละ)	ไม่ถูกต้อง (ร้อยละ)	คำตอบที่ ถูกต้อง
1. คดีความผิดต่อส่วนตัว สิทธิการนำคดีอาญามาฟ้อง ระงับไปเมื่อ ผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์ หรือถอนฟ้อง หรือยอมความกันโดยถูกต้องตามกฎหมาย	142 (94.7)	8 (5.3)	ถูกต้อง
2. ในคดีความผิดต่อส่วนตัว หากผู้เสียหายยังไม่ร้องทุกข์ มอบคดีตามระเบียบ พนักงานสอบสวนไม่สามารถเชิญ คู่กรณีมาเพื่อใกล้เคียงประนอมข้อพิพาทกันก่อนได้	14 (9.3)	136 (90.7)	ไม่ถูก ต้อง
3. คดีอันมิใช่ความผิดต่อส่วนตัว แม้ผู้เสียหายถอนคำร้อง ทุกข์ไปจากพนักงานสอบสวน ก็ยังต้องส่งสำนวนการ สอบสวนให้อัยการพิจารณาเพื่อยื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อ ศาล	132 (88.0)	18 (12.0)	ถูกต้อง
4. การใกล้เคียงข้อพิพาทคดีอาญาโดยพนักงานสอบสวน ทำให้คดีมีโอกาสสิ้นสุดเร็วขึ้น แต่ยังไม่มียุทธวิธีที่แน่ นอน	132 (88.0)	18 (12.0)	ถูกต้อง
5. การใกล้เคียงข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวนเป็น หน้าที่โดยตรงของพนักงานสอบสวน	131 (87.3)	19 (12.7)	ถูกต้อง
6. คดีความผิดต่อส่วนตัว จะถอนถอนฟ้อง หรือยอมความ ในเวลาใดก็ได้ ก่อนมีคำพิพากษาของศาลชั้นต้น	40 (26.7)	110 (73.3)	ไม่ถูก ต้อง
7. ในคดีที่กระทำโดยประมาท พนักงานสอบสวนควรจัด ทำบันทึก การใกล้เคียงค่าเสียหาย ก่อนส่งสำนวนให้ พนักงานอัยการพิจารณา	120 (80.0)	30 (20.0)	ถูกต้อง

ตารางที่ 4.2.1 (ต่อ)

n = 150

คำถามการทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยคดีอาญาในชั้นสอบสวน	ถูกต้อง (ร้อยละ)	ไม่ถูกต้อง (ร้อยละ)	คำตอบที่ ถูกต้อง
8. พนักงานสอบสวน สามารถไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาได้ทุกเรื่อง โดยไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะนำคดีฟ้องต่อศาล หากการไกล่เกลี่ยไม่สำเร็จ	118 (78.7)	32 (21.3)	ถูกต้อง
9. ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นผู้เยาว์ ผู้วิกลจริต หรือผู้ไร้ความสามารถผู้แทนโดยชอบธรรม หรือผู้อนุบาล สามารถเข้าทำการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทแทนได้โดยชอบด้วยกฎหมาย	113 (75.3)	37 (24.7)	ถูกต้อง
10. การไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาของพนักงานสอบสวนทำได้เฉพาะคดีความผิดส่วนตัว และค่าเสียหายทางแพ่งเท่านั้น	112 (74.7)	38 (25.3)	ถูกต้อง

จากตารางที่ 4.2.1 พบว่า คำถามที่กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบถูกมากที่สุด คือคำถามข้อ 1 คดีความผิดต่อส่วนตัว สิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องระงับไปเมื่อ ผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์ หรือถอนฟ้อง หรือยอมความกันโดยถูกต้องตามกฎหมาย มีผู้ตอบถูก จำนวน 142 คน รองลงมา คือคำถามข้อที่ 2 ซึ่งเป็นคำถามเชิงนิเสธ ซึ่งถามว่าในคดีความผิดต่อส่วนตัว หากผู้เสียหายยังไม่ร้องทุกข์มอบคดีตามระเบียบ พนักงานสอบสวนไม่สามารถเชิญคู่กรณีมาเพื่อไกล่เกลี่ยประนอมข้อพิพาทกันก่อนได้ มีผู้ตอบถูก จำนวน 136 คน ส่วนคำถามข้อที่ 3 และข้อที่ 4 คือ คดีอันมิใช่ความผิดต่อส่วนตัว แม้ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ไปจากพนักงานสอบสวน ก็ยังต้องส่งสำนวนการสอบสวนให้อัยการพิจารณาเพื่อยื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล และการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาโดยพนักงานสอบสวน ทำให้คดีมีโอกาสสิ้นสุดเร็วขึ้น แต่ยังไม่มียุทธวิธีที่แน่นอน กลุ่มตัวอย่างตอบได้ถูกต้องเท่ากัน คือมีผู้ตอบถูกจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 88 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนข้อที่มีผู้ตอบผิดมากที่สุดคือ ข้อ 6 คดีความผิดต่อส่วนตัว จะถอนถอนฟ้อง หรือยอมความในเวลาใดก็ได้ก่อนมีคำพิพากษาของศาลชั้นต้น มีผู้ตอบคำถามผิด จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 โดยคำตอบที่ถูกต้องคือ ความผิดต่อส่วนตัวสามารถถอนฟ้องหรือยอมความกันได้ก่อนมีคำพิพากษารั้งที่สุด

ตารางที่ 4.2.3

ระดับความรู้ความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใกล้เคียง
ข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
ระดับมาก (9-10)	126	84.00
ระดับปานกลาง (6-8)	19	12.67
ระดับน้อย (น้อยกว่า 6)	5	3.33
รวม	150	100.00

จากตารางที่ 4.2.3 การทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใกล้เคียงข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน ในส่วนนี้แสดงจำนวน และค่าร้อยละ คำตอบของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับความรู้ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ คือระดับมากตอบถูก 9-10 ข้อ ระดับปานกลาง ตอบถูก 6-8 ข้อ และระดับน้อย ตอบถูกน้อยกว่า 6 ข้อ ผลการทดสอบพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในระดับมาก จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 84 รองลงมาคือมีความรู้ในระดับปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 12.67 และมีความรู้ในระดับน้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับทัศนคติ

การวัดระดับทัศนคติของพนักงานสอบสวน ต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน นั้นแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ จำนวน 5 ด้าน คือ

3.1 ระดับทัศนคติต่อการบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตารางที่ 4.3.1

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติ

ของกลุ่มประชากรต่อการบังคับใช้ พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ย

ข้อพิพาทในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ด้านที่ 1 ทัศนคติต่อการ บังคับใช้ พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ย ข้อพิพาทในชั้นสอบสวน พ.ศ.	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
1. การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อ พิพาทคดีอาญาใน ชั้นสอบสวน พ.ศ. มีข้อดีคือ จะทำให้ ผู้เสียหายได้รับการ เยียวยาโดยรวดเร็วขึ้น	31 (20.7)	94 (62.7)	13 (8.7)	12 (8.0)	0 (0)	3.96	0.785	มาก
2. การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ย ข้อพิพาทคดีอาญาใน ชั้นสอบสวน พ.ศ. จะทำให้ลดปริมาณคดี ขึ้นสู่ศาลและความขัด แย้งในสังคม	31 (20.7)	82 (54.7)	28 (18.7)	9 (6.0)	0 (0)	3.90	0.730	มาก

ตารางที่ 4.3.1 (ต่อ)

ด้านที่ 1 ทักษะต่อการ บังคับใช้ พ.ร.บ. โกล่เกลี่ย ข้อพิพาทในชั้นสอบสวน พ.ศ.	ระดับทักษะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
3. การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. โกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. จะทำให้ลดระยะเวลาและความยุ่งยากซับซ้อนในกระบวนการยุติธรรม	14 (9.3)	82 (54.7)	45 (30.0)	9 (6.0)	0 (0)	3.67	0.840	มาก
4. การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. โกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. มีข้อดีจะทำให้ผู้ต้องหามีโอกาสสำนึกผิดและยินยอมปรับเปลี่ยนพฤติกรรม	14 (9.3)	75 (50.0)	45 (30.0)	16 (10.7)	0 (0)	3.58	0.805	ปานกลาง
5. การไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวนเป็นหน้าที่โดยตรงของพนักงานสอบสวนในการอำนวยความสะดวกในการอำนวยความสะดวกเบื้องต้น	14 (9.3)	75 (50.0)	45 (30.0)	16 (10.7)	0 (0)	3.58	0.805	ปานกลาง

ตารางที่ 4.3.1 (ต่อ)

ด้านที่ 1 ทักษะต่อการ บังคับใช้ พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ย ข้อพิพาทในชั้นสอบสวน พ.ศ.	ระดับทักษะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
6. การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดี อาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.มีผลเสียจะทำให้ พนักงานสอบสวน มุ่งแต่จะไกล่เกลี่ยคดี โดยไม่มุ่งแสวงหา พยานและหลักฐานเพื่อ ดำเนินคดีกับผู้กระทำ ผิด *	1 (0.7)	72 (48.0)	39 (26.0)	34 (22.7)	4 (2.7)	2.79	0.894	ปานกลาง
7. การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อ พิพาทคดีอาญาในชั้น สอบสวน พ.ศ. มีข้อเสียอาจทำให้ผู้มี ส่วนเกี่ยวข้องแสวงหา ผลประโยชน์จากการ ไกล่เกลี่ยคดี *	21 (14.0)	51 (34.0)	48 (32.0)	26 (17.3)	4 (2.7)	2.60	1.016	ปานกลาง

ตารางที่ 4.3.1 (ต่อ)

ด้านที่ 1 ทักษะต่อการ บังคับใช้ พ.ร.บ. โกล่เกลี่ย ข้อพิพาทในชั้นสอบสวน พ.ศ.	ระดับทักษะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
8. การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. โกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดี อาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. อาจทำให้เกิด การบังคับ ช่มชู้ให้ผู้เสียหาย เพื่อให้อยอมความ ในชั้นสอบสวน เป็นช่อง ทางการหลีกเลี่ยงการ รับโทษของผู้มีอิทธิพล และผู้มีเงิน *	17 (11.3)	68 (45.3)	29 (19.3)	33 (22.0)	3 (2.0)	2.58	1.018	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม						3.30	0.590	ปานกลาง

* คำถามเชิงนิเสธ

จากตารางที่ 4.3.1 คำถามเกี่ยวกับทักษะของพนักงานสอบสวนต่อการบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. โกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ประกอบด้วยคำถาม จำนวน 8 ข้อ ซึ่งมีทั้งคำถามเชิงนิมิต และคำถามเชิงนิเสธ โดยคำถามข้อที่ 1-5 เป็นคำถามเชิงนิมิต ส่วนคำถามข้อที่ 6-8 เป็นคำถามเชิงนิเสธ พบว่าผลของระดับทักษะ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = 0.590) โดยข้อคำถามเชิงนิมิตที่แสดงทักษะในระดับมากที่สุดคือคำถามข้อที่ 1 คือ การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. โกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. มีข้อดีจะทำให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาโดยรวดเร็วขึ้น ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.780) รองลงมาคือคำถามข้อที่ 2 การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. โกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. จะลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาล และลดความขัดแย้งในสังคม ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.730) ส่วนคำถามในข้อ ที่ 6, 7 และ 8 นั้น ซึ่งเป็นคำถามเชิงนิเสธ พบว่าคำถามข้อที่ 6 การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. โกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. มีผลเสียจะทำให้พนักงานสอบสวนมุ่งแต่จะไกล่เกลี่ยคดี โดยไม่มุ่งแสวงหาพยานและหลักฐานเพื่อดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด ระดับทักษะอยู่ที่ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.79$,

S.D. = 0.894) ส่วนในข้อที่ 7 การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. มีข้อเสียอาจทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแสวงหาผลประโยชน์จากการไกล่เกลี่ยคดี และข้อที่ 8 การบังคับใช้ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. อาจทำให้เกิดการบังคับ ช่มชู้ให้ผู้เสียหาย เพื่อให้ยอมความในชั้นสอบสวน เป็นช่องทางการหลีกเลี่ยงการรับโทษของผู้มีอิทธิพลและผู้มีเงิน ระดับทัศนคติอยู่ในระดับปานกลาง หรือไม่แน่ใจ ($\bar{X}$ = 2.60, S.D. = 1.016) ($\bar{X}$ = 2.58, S.D. = 0.018) ตามลำดับ

3.2 ระดับทัศนคติต่อประเภทความผิดที่ทำให้มีการไกล่เกลี่ย

ตารางที่ 4.3.2

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติ
ของกลุ่มประชากรต่อความผิดที่ทำให้มีการไกล่เกลี่ย

ด้านที่ 2 ทัศนคติเกี่ยวกับ ความผิดที่ทำให้มีการไกล่เกลี่ย	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
1. คดีความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่มีอัตรา โทษไม่สูงกว่าลหุโทษ ควรจัดให้มีการไกล่ เกลี่ย เพื่อให้มีการยิน ยอม และชำระค่าปรับ	33 (22.0)	84 (56.0)	26 (17.3)	7 (4.7)	0 (0.0)	3.95	0.76	มาก
2. คดีความผิดที่กระทำ โดยประมาท ควรจัดให้ มีการไกล่เกลี่ยทุกคดี ไม่ว่าเป็นความผิด อาญา หรือ ความผิด ตาม พ.ร.บ. จราจรทาง บก	35 (23.4)	74 (49.3)	25 (16.7)	16 (10.7)	0 (0.0)	3.85	0.63	มาก

ตารางที่ 4.3.2 (ต่อ)

ด้านที่ 2 ทักษะเกี่ยวกับ ความผิดที่ให้มีการไถ่เกลี่ย	ระดับทักษะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
3. ในคดีอาญาที่สามารถ ไถ่เกลี่ยได้ คู่กรณีฝ่าย ผู้ต้องหา หรือฝ่ายผู้เสีย หาย สามารถร้องขอให้ มีการไถ่เกลี่ยโดยต้อง ยื่นเป็นเอกสาร	19 (12.7)	102 (68.0)	15 (10.0)	14 (9.3)	0 (0.0)	3.84	0.76	มาก
4. คดีความผิดอันยินยอม ได้ พนักงานสอบสวนควร สนับสนุนให้มีการไถ่ เกลี่ยทุกคดี เพื่อให้คดี ยุติได้รวดเร็วขึ้น	36 (24.0)	68 (46.3)	30 (20.0)	16 (10.7)	0 (0.0)	3.83	0.61	มาก
5. คดีที่จะทำการไถ่เกลี่ย ได้ต้องเป็นคดีที่ยังอยู่ ระหว่างการสอบสวน ของพนักงานสอบสวน	34 (22.7)	64 (42.7)	29 (19.3)	18 (12.0)	5 (3.3)	3.69	1.05	ปานกลาง
6. ความผิดที่เกิดจากการ กระทำโดยระมาท หรือ ความผิดลหุโทษที่ผู้ กระทำผิดอยู่ระหว่าง การรอการลงโทษ หรือ รอการกำหนดโทษใน คดีก่อน สมควรจัดให้มี การไถ่เกลี่ยด้วย	22 (14.7)	76 (58.7)	28 (18.7)	24 (16.0)	0 (0.0)	3.64	0.92	ปานกลาง

ตารางที่ 4.3.2 (ต่อ)

ด้านที่ 2 ทศนะเกี่ยวกับ ความผิดที่ให้มีการไถ่เกลี่ย	ระดับทัศนะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
7. คดีทำร้ายร่างกายผู้อื่น ได้รับอันตรายสาหัส แม้ จะใช้อาวุธ หากเป็นคน ในครอบครัวเดียวกัน หรือต้องพึ่งพาอาศัยกัน ควรจัดให้มีการไถ่ เกลี่ย	13 (8.7)	80 (53.3)	37 (24.7)	20 (13.3)	0 (0.0)	3.57	0.83	ปานกลาง
8. คดีความผิดที่กระทำ โดยประมาท ควรจัดให้ มีการไถ่เกลี่ยทุกคดี เพราะผู้กระทำผิดโดย ประมาทไม่ควรได้รับ โทษทางอาญา	17 (11.3)	71 (47.3)	26 (7.3)	32 (21.3)	4 (2.7)	3.43	1.032	ปานกลาง
9. คดีความผิดที่มีโทษจำ คุกอย่างสูงไม่เกินห้าปี ถ้าหากผู้กระทำผิด สำนึกในการกระทำผิด และยินยอมใช้ค่าเสีย หาย ควรจัดให้มีการ ไถ่เกลี่ยทุกคดี เพราะ ไม่ควรได้รับโทษทาง อาญา	10 (6.7)	74 (49.3)	35 (23.3)	28 (18.7)	3 (2.0)	3.40	0.930	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม						3.69	0.610	ปานกลาง

จาก ตารางที่ 4.3.2 ค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับประเภทความผิดที่ทำให้มีการไล่เกลี่ย พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.69$, S.D. = 0.610) โดยคำถามข้อที่ 1 คดีความผิด หลุโทษหรือความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าหลุโทษ ควรจัดให้มีการไล่เกลี่ยเพื่อให้มีการยินยอม และชำระค่าปรับ ข้อที่ 2 คดีความผิดที่กระทำโดยประมาท ควรจัดให้มีการไล่เกลี่ยทุกคดีไม่ว่า เป็นความผิดคดี หรือความผิดตาม พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ ข้อที่ 3 ในคดีอาญาที่สามารถไล่เกลี่ย ได้ คู่กรณีฝ่ายผู้ต้องหา และฝ่ายผู้เสียหาย สามารถร้องขอให้มีการไล่เกลี่ยได้ โดยต้องยื่นเป็น เอกสาร และข้อที่ 4 คดีความผิดอันยินยอมได้ พนักงานสอบสวนควรสนับสนุนให้มีการไล่เกลี่ยทุก คดี เป็นความเห็นที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วย ซึ่งมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.95$, S.D. = 0.76, $\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.63, $\bar{X} = 3.84$, S.D. = 0.76, $\bar{X} = 3.83$, S.D. = 0.61) นอกจากนี้ทัศนคติเกี่ยวกับ ประเภทความผิดที่ทำให้มีการไล่เกลี่ยในข้ออื่นอยู่ในระดับปานกลาง

4.3 ระดับทัศนคติต่อคณะกรรมการไล่เกลี่ย

ตารางที่ 4.3.3

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับ

ทัศนคติของกลุ่มประชากรต่อคณะกรรมการ

ไล่เกลี่ยระดับสถานีตำรวจ

ด้านที่ 3 ทัศนคติต่อคณะกรรมการไล่เกลี่ยระดับสถานีตำรวจ	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
1. ควรจัดให้ผู้ไต่สวนใจฝ่ายผู้ต้องหาและฝ่ายผู้เสียหายเข้าร่วมเป็นกรรมการไล่เกลี่ยด้วย	29 (19.3)	90 (60.0)	16 (10.7)	15 (10.0)	0 (0.0)	3.89	0.83	มาก
2. พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นกรรมการและผู้ช่วย เลขานุการ	19 (12.2)	91 (60.7)	40 (26.7)	0 (0.0)	0 (0.0)	3.86	0.61	มาก

ตารางที่ 4.3.3 (ต่อ)

ด้านที่ 3 ทักษะต่อคณะกรรมการไกล่เกลี่ยระดับ สถานีตำรวจ	ระดับทักษะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
3. หัวหน้างานสอบสวน เป็นกรรมการและเลขา อนุกรรมการไกล่เกลี่ยข้อ พิพาทคดีอาญาในชั้น สอบสวน	10 (6.7)	103 (68.7)	32 (21.3)	5 (3.3)	0 (0.0)	3.79	0.60	มาก
4. หัวหน้าสถานีตำรวจสม ควรเป็นประธาน กรรมการในการไกล่ เกลี่ยพิพาทคดีอาญา ในชั้นสอบสวน	23 (15.3)	91 (60.7)	17 (11.3)	14 (9.5)	5 (3.3)	3.75	0.94	มาก
5. คณะกรรมการไกล่ เกลี่ย สามารถจะแต่ง ตั้งอนุกรรมการไกล่ เกลี่ยดำเนินการแทนได้ โดยอยู่ในการควบคุม ของคณะกรรมการ	25 (16.7)	72 (48.0)	37 (24.7)	16 (10.7)	0 (0.0)	3.71	0.87	มาก
6. คณะกรรมการมีอำนาจ ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทและ กำหนดเงื่อนไขการไกล่ เกลี่ย ไม่ว่าข้อพิพาท นั้นจะมีการกระทำผิด เกิดขึ้นแล้วหรือไม่	16 (10.7)	90 (60.0)	27 (18.0)	17 (11.3)	0 (0.0)	3.70	0.80	มาก

ตารางที่ 4.3.3 (ต่อ)

ด้านที่ 3 ทักษะต่อคณะ กรรมการไกล่เกลี่ยระดับ สถานีตำรวจ	ระดับทักษะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
7. ผู้แทนประชาชนใน คณะกรรมการตรวจ สอบและติดตามการ บริหารงานตำรวจระดับ สถานีตำรวจสมควร เป็นกรรมการไกล่เกลี่ย ข้อพิพาทคดีอาญาใน ชั้นสอบสวน	20 (13.3)	72 (48.0)	30 (20.0)	20 (13.3)	8 (5.3)	3.51	1.05	ปานกลาง
8. หัวหน้างานป้องกัน ปราบปรามสมควรเป็น กรรมการไกล่เกลี่ย ข้อพิพาทคดีอาญาใน ชั้นสอบสวน	5 (3.3)	79 (52.7)	39 (22.7)	27 (18.0)	0 (0.0)	3.41	0.92	ปานกลาง
9. ควรมีคณะกรรมการ ไกล่เกลี่ยคดีอาญา จากหน่วยงานอื่น เช่น ฝ่ายปกครอง พระ ครู อาจารย์	7 (4.7)	82 (54.7)	27 (18.0)	28 (18.7)	6 (4.0)	3.37	0.97	ปานกลาง
10. ควรมีบุคคลที่มีความรู้ เฉพาะด้าน เป็น กรรมการด้วย เช่น พนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์	12 (8.0)	73 (48.7)	25 (16.7)	33 (22.0)	7 (4.7)	3.33	1.05	ปานกลาง

ตารางที่ 4.3.3 (ต่อ)

ด้านที่ 3 ทักษะต่อคณะกรรมการไกล่เกลี่ยระดับ สถานีตำรวจ	ระดับทักษะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
11. รัฐควรจัดให้ทนาย ความเข้าร่วมเป็น กรรมการไกล่เกลี่ยข้อ พิพาทคดีอาญาในชั้น สอบสวน เพื่อคุ้มครอง สิทธิของผู้ต้องหาด้วย	7 (4.7)	77 (51.3)	20 (13.3)	39 (26.0)	7 (4.7)	3.25	1.04	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม						3.59	0.63	ปานกลาง

จาก ตารางที่ 4.3.3 ระดับทักษะเกี่ยวกับคณะกรรมการไกล่เกลี่ยระดับสถานีตำรวจ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับไม่แน่ใจหรือปานกลาง ($\bar{X} = 3.69$, S.D. = 0.63) โดยความเห็นที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วย ได้แก่ ข้อที่ 1. ควรจัดให้ผู้ไต่สวนไต่สวนผู้ต้องหาและผู้เสียหาย เข้าร่วมเป็นกรรมการไกล่เกลี่ยด้วย ข้อ 2. พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ ข้อ 3. หัวหน้างานสอบสวนเป็นกรรมการและเลขานุการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน ข้อที่ 4. หัวหน้าสถานีตำรวจเป็นประธานกรรมการในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน ข้อที่ 5. คณะกรรมการไกล่เกลี่ยสามารถจะแต่งตั้งอนุกรรมการไกล่เกลี่ยดำเนินการแทนได้ ข้อ 6. คณะกรรมการมีอำนาจไกล่เกลี่ยข้อพิพาทและกำหนดเงื่อนไขการไกล่เกลี่ย ไม่ว่าข้อพิพาทนั้นจะมีการกระทำผิดเกิดขึ้นแล้วหรือไม่ ซึ่งมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.89$, S.D. = 0.83, $\bar{X} = 3.86$, S.D. = 0.61, $\bar{X} = 3.79$, S.D. = 0.60, $\bar{X} = 3.75$, S.D. = 0.94, $\bar{X} = 3.71$, S.D. = 0.87, $\bar{X} = 3.70$, S.D. = 0.80) ตามลำดับ ส่วนทักษะที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือข้อที่ 11 รัฐควรจัดให้ทนายความเข้าร่วมเป็นกรรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาด้วย ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.63)

4.4 ระดับทัศนคติของพนักงานสอบสวนต่อกระบวนการและขั้นตอนการไต่สวน

ตารางที่ 4.3.4

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติ
ของกลุ่มประชากรต่อกระบวนการและขั้นตอนในการไต่สวน

ด้านที่ 4 ทัศนคติต่อ กระบวนการและขั้นตอน ในการไต่สวน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
1. เป็นหน้าที่ของพนักงาน สอบสวนที่จะต้องแจ้ง สิทธิให้คู่กรณีทราบใน โอกาสแรกว่ามีสิทธิได้ รับการไต่สวน ข้อพิพาทคดีอาญา ชั้นสอบสวน	31 (20.7)	97 (64.7)	16 (10.7)	6 (4.0)	0 (0.0)	4.02	0.60	มาก
2. การดำเนินการตาม กระบวนการไต่สวน ไม่ตัดอำนาจพนักงาน สอบสวนที่จะทำการ สอบสวนต่อไปจนกว่า การไต่สวนจะสำเร็จ สมบูรณ์	9 (6.0)	114 (76.0)	21 (14.0)	6 (4.0)	0 (0.0)	3.84	0.92	มาก
3. การไต่สวนควร ดำเนินการให้แล้วเสร็จ ภายในเวลาสามเดือน หากมีความจำเป็น สามารถขยายเวลาออก ไปได้ แต่ไม่เกินหก เดือน	24 (16.0)	90 (60.0)	16 (10.7)	20 (13.3)	0 (0.0)	3.79	0.87	มาก

ตารางที่ 4.3.4 (ต่อ)

ด้านที่ 4 ทศนะต่อ กระบวนการและขั้นตอน ในการไกล่เกลี่ย	ระดับทัศนะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
4. เมื่อคู่กรณีได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขการไกล่เกลี่ยครบถ้วนโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ให้สิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องยอมระงับไป	22 (14.7)	89 (53.3)	19 (12.7)	16 (10.7)	4 (2.7)	3.73	0.93	มาก
5. คดีความผิดที่สามารถไกล่เกลี่ยได้ในระหว่างการสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น หากคู่กรณีฝ่ายใดร้องขอให้มีการไกล่เกลี่ย ให้พนักงานสอบสวนยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการ	2 (1.3)	112 (74.7)	23 (15.3)	13 (8.7)	0 (0.0)	3.69	0.64	มาก
6. การไกล่เกลี่ยคณะกรรมการอาจให้บุคคลอื่นที่คู่กรณีร้องขอ หรือบุคคลอื่นที่คณะกรรมการเห็นสมควร เข้าร่วมไกล่เกลี่ยด้วยก็ได้	3 (2.0)	108 (72.0)	29 (19.3)	10 (6.7)	0 (0.0)	3.69	0.62	มาก
7. กรณีที่คณะกรรมการเห็นควรให้มีการไกล่เกลี่ยและคดีอยู่ในอำนาจของศาลแขวง ไม่ให้นำบทบัญญัติ	13 (8.7)	77 (51.3)	35 (23.3)	25 (16.7)	0 (0.0)	3.52	0.87	ปานกลาง

ตารางที่ 4.3.4 (ต่อ)

ด้านที่ 4 ทศนะต่อ กระบวนการและขั้นตอน ในการไกล่เกลี่ย	ระดับทัศนะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
เรื่องการฟ้อง การคัด ฟ้อง ตาม พ.ร.บ. ว่า ด้วยการจัดตั้งศาล แขวง และวิธีพิจารณา ความอาญาในศาล แขวง มาใช้บังคับ								
8. การรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับภูมิหลังประวัติ ของผู้ต้องหา พฤติ การณ์แห่งคดี การ บรรเทาผลร้าย ความ ยินยอมของผู้เสียหาย ให้เป็นหน้าที่ของ พนักงานสอบสวนผู้รับ ผิดชอบ	3 (2.0)	70 (46.7)	35 (23.3)	39 (26.0)	3 (2.0)	3.21	0.92	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม						3.69	0.55	มาก

จากตารางที่ 4.3.4 ระดับทัศนะของพนักงานสอบสวน กับกระบวนการและขั้นตอนในการไกล่เกลี่ย พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมากหรือเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.69$, S.D. = 0.55) โดยความเห็นที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วย ได้แก่ ข้อที่ 1. เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวน ที่จะต้องแจ้งสิทธิให้ผู้กรณิทราบในโอกาสแรกว่ามีสิทธิได้รับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาชั้นสอบสวน ข้อที่ 2 คดีที่อยู่ในระหว่างกระบวนการไกล่เกลี่ย ไม่ตัดอำนาจพนักงานสอบสวนที่จะทำการสอบสวนต่อไปจนกว่าการไกล่เกลี่ยจะสำเร็จสมบูรณ์ ข้อที่ 3 ระยะเวลาการไกล่เกลี่ยควรดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเวลาสามเดือน หากมีความจำเป็นสามารถขยายเวลาออกไปได้ แต่ไม่เกินหกเดือน ข้อที่ 4 เมื่อผู้กรณิได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขการไกล่เกลี่ยครบถ้วนโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ให้สิทธิการนำ

คดีอาญามาฟ้องยอมระงับไป ข้อที่ 5.คดีความผิดที่สามารถไกล่เกลี่ยได้ในระหว่างการสอบสวนไม่เสร็จสิ้น คู่กรณีสามารถยื่นคำร้องให้มีการไกล่เกลี่ยได้ตลอดเวลา เป็นต้น ซึ่งมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 4.02, S.D. = 0.60, $\bar{X}$ = 3.84, S.D. = 0.92, $\bar{X}$ = 3.79, S.D. = 0.87, $\bar{X}$ = 3.73, S.D. = 0.93, $\bar{X}$ = 3.69, S.D. = 0.62) ส่วนข้อที่กลุ่มตัวอย่างมีระดับทัศนะนั้น้อยที่สุด คือข้อที่ 8 การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลัง ประวัติผู้ต้องหา พฤติการณ์แห่งคดี ความยินยอมของผู้เสียหาย ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.21, S.D. = 0.92)

4.5 ระดับทัศนคติของพนักงานสอบสวนต่อข้อตกลงและเงื่อนไขการไกล่เกลี่ย

ตารางที่ 4.3.5

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มประชากร
ต่อความเห็นเกี่ยวกับข้อตกลงและเงื่อนไขในการไกล่เกลี่ย

ด้านที่ 5 ทัศนคติต่อข้อตกลง และเงื่อนไขในการไกล่เกลี่ย	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
1. ในการตกลงระงับ ข้อพิพาท คณะ กรรมการอาจเพิ่มเงื่อนไข โดยให้ไปรายงานตัว พนักงานตำรวจเป็นครั้ง คราว	31 (20.7)	84 (56.0)	25 (16.7)	10 (6.7)	0 (0.0)	3.91	0.79	มาก
2. ในการตกลงระงับ ข้อพิพาท คณะ กรรมการ อาจเพิ่มเงื่อนไข โดยทำกิจกรรม บริการสังคม หรือ สาธารณะประโยชน์	17 (11.3)	107 (71.3)	19 (12.7)	7 (4.7)	0 (0.0)	3.89	0.64	มาก

ตารางที่ 4.3.5 (ต่อ)

ด้านที่ 5 ทักษะต่อข้อตกลง และเงื่อนไขในการใกล้เคียง	ระดับทักษะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
3. ในการตกลงระดับ ข้อพิพาท คณะกรรมการ อาจเพิ่มเงื่อนไข โดยให้ สำนึกผิด หรือรับผิดชอบ ชอบในการกระทำผิด ของตนโดยการชดใช้ค่า เสียหาย หรือกระทำการอื่น ใดตามความเหมาะสม	21 (14.0)	95 (63.3)	27 (18.0)	7 (4.7)	0 (0.0)	3.87	0.70	มาก
4. ในการตกลงระดับ ข้อพิพาท คณะกรรมการ อาจเพิ่มเงื่อนไข โดยให้ ไปบำบัดรักษาความบก พร่องทางร่างกายหรือ จิตใจหรือความเจ็บ ป่วยอย่างอื่น ณ สถานที่ ที่ หรือตามเวลาที่ กำหนด	21 (14.0)	94 (62.7)	27 (18.0)	8 (5.3)	0 (0.0)	3.85	0.71	มาก
5. ในการตกลงระดับ ข้อพิพาท คณะกรรมการ อาจเพิ่มเงื่อนไขอื่น ๆ ตามที่เห็นเหมาะสม เพื่อการแก้ไขฟื้นฟูหรือ ป้องกันมิให้ผู้ต้องหา กระทำหรือมีโอกาส กระทำผิดขึ้นอีก	17 (11.3)	99 (66.0)	27 (18.0)	3 (2.0)	4 (2.7)	3.81	0.76	มาก

ตารางที่ 4.3.5 (ต่อ)

ด้านที่ 5 ทศนะต่อข้อตกลง และเงื่อนไขในการใกล้เคียง	ระดับทัศนะ					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
6. ในการตกลงระงับ ข้อพิพาท คณะกรรมการ อาจเพิ่มเงื่อนไข โดยให้ ฝึกหัดหรือทำงานอาชีพ อันเป็นกิจลักษณะ	16 (10.7)	92 (61.3)	39 (26.0)	3 (2.0)	0 (0.0)	3.81	0.64	มาก
7. ในการตกลงระงับ ข้อพิพาท คณะกรรมการ อาจเพิ่มเงื่อนไข โดยให้ ละเว้นการคบหา สมาคม หรือการ ประพฤติดันอาจนำไปสู่ การกระทำผิดอีก	12 (8.0)	100 (61.3)	27 (18.0)	11 (7.3)	0 (0.0)	3.75	0.70	มาก
8. ในกรณีที่มีผู้ร้องขอต่อ เจ้าหน้าที่ตำรวจว่าจะมี ผู้ใดก่อเหตุร้าย ให้เกิด ภัยตรายแก่บุคคลหรือ ทรัพย์สินของผู้อื่นให้ พนักงานสอบสวนรวบรวม ข้อมูลและเสนอ ความเห็นต่อ คณะกรรมการ	9 (6.0)	95 (63.3)	28 (18.7)	11 (7.3)	7 (4.7)	3.59	0.89	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.81	0.58	มาก					

จากตารางที่ 4.3.5 ทักษะเกี่ยวกับข้อตกลงและเงื่อนไขในการไกล่เกลี่ยพบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมากหรือเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.81$, S.D. = 0.58) โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับข้อตกลงและเงื่อนไขในการไกล่เกลี่ยคดีอาญา คือในการตกลงระดับข้อพิพาท คณะกรรมการอาจเพิ่มเงื่อนไข โดยให้ไปรายงานตัวพนักงานตำรวจเป็นครั้งคราว ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = 0.79) ในการตกลงระดับข้อพิพาท คณะกรรมการ อาจเพิ่มเงื่อนไข โดยทำกิจกรรมบริการสังคม หรือสาธารณะประโยชน์ ในการตกลงระดับข้อพิพาท ($\bar{X} = 3.89$, S.D. = 0.64) คณะกรรมการอาจเพิ่มเงื่อนไข โดยให้สำนึกผิด หรือรับผิดชอบในการกระทำผิดของตนโดยการชดใช้ค่าเสียหาย หรือกระทำอื่นใดตามความเหมาะสม ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.70) ในการตกลงระดับข้อพิพาท คณะกรรมการอาจเพิ่มเงื่อนไข โดยให้ไปบำบัดรักษาความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจหรือความเจ็บป่วยอย่างอื่น ณ สถานที่ หรือตามเวลาที่กำหนด ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.71) โดยคำถามข้อที่ 8 คือ ในกรณีที่มีผู้ร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าจะมีผู้ใดก่อเหตุร้าย ให้เกิดภัยตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมข้อมูลและเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการเพื่อทำการไกล่เกลี่ยป้องกันเหตุร้าย มีระดับทักษะน้อยที่สุด อยู่ในระดับปานกลางหรือไม่แน่ใจ ($\bar{X} = 3.59$, S.D. = 0.89)

ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

ผู้ศึกษาได้หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานสอบสวนประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา ยศ ตำแหน่ง รายได้ สถานภาพสมรส ระยะเวลาปฏิบัติงานสอบสวน ปริมาณคดีที่รับผิดชอบเฉลี่ยต่อปี ว่ามีความสัมพันธ์กับทักษะต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. หรือไม่ โดยสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

สมมุติฐานที่ 1 เพศของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตารางที่ 4.4.1

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของพนักงานสอบสวน กับ
ทัศนคติที่มีต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท
คดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

เพศ	ทัศนคติเกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน		รวม
	มาก	น้อย	
ชาย	74 (55.2)	60 (44.8)	134 (100.0)
หญิง	13 (81.3)	3 (18.8)	16 (100.0)
รวม	87 (58.0)	63 (42.0)	150 (100.0)

Chi-Square = 3.974 D.F. = 1 Sig. = .046

จากตารางที่ 4.4.1 ค่าไคร้-สแควร์ ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 3.974 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.046 อัตราความเป็นอิสระเท่ากับ 1 เนื่องจากระดับนัยสำคัญที่คำนวณมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ คือ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ เพศของพนักงานสอบสวน มีความกับทัศนคติที่มีต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. อย่างมีระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติตั้งกล่าวข้างต้น

สมมุติฐานที่ 2 อายุของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทัศนะที่มีต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตารางที่ 4.4.2

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุของพนักงานสอบสวนกับ
ทัศนะที่มีต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท
คดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

อายุ	ทัศนะเกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน		รวม
	มาก	น้อย	
21-30 ปี	38 (55.9)	30 (44.1)	68 (100.0)
31-40 ปี	28 (63.6)	16 (36.4)	44 (100.0)
41-50 ปี	13 (46.4)	15 (53.6)	28 (100.0)
51 ปีขึ้นไป	8 (80.0)	2 (20.0)	10 (100.0)
รวม	87 (58.0)	63 (42.0)	150 (100.0)

Chi-Square = 4.225 D.F. = 3 Sig. = .238

จากตารางที่ 4.4.2 ค่าไคร้-สแควร์ ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 2.225 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .238 อัตราความเป็นอิสระเท่ากับ 3 เนื่องจากระดับนัยสำคัญที่คำนวณมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ คือ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ อายุของพนักงานสอบสวน ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนะต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานข้างต้น

สมมุติฐานที่ 3 ระดับการศึกษาของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติ
ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตารางที่ 4.4.3

ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับ
ทัศนคติที่มีต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท
คดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

การศึกษา	ทัศนคติเกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาใน ชั้นสอบสวน		รวม
	มาก	น้อย	
ปริญญาตรี	48 (49.4)	35 (48.2)	83 (100.0)
ปริญญาโท	20 (48.7)	19 (48.7)	39 (100.0)
ปริญญาตรีและเนติ บัณฑิต	17 (64.0)	8 (36.0)	25 (100.0)
ปริญญาโทและเนติ บัณฑิต	2 (66.7)	1 (33.3)	3 (100.0)
รวม	87 (52.0)	63 (46.0)	150 (100.0)

Chi-Square = 1.842 D.F. = 3 Sig. = .606

จากตารางที่ 4.4.3 ค่าไคร้-สแควร์ ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 1.842 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .606 อัตราความเป็นอิสระเท่ากับ 3 เนื่องจากระดับนัยสำคัญที่คำนวณมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ คือ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือการศึกษาของพนักงานสอบสวน ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อ ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานข้างต้น

สมมุติฐานที่ 4 ยศของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตารางที่ 4.4.4

ความสัมพันธ์ระหว่างยศของพนักงานสอบสวนกับทัศนคติที่มีต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ยศ	ทัศนคติเกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญา ในชั้นสอบสวน		รวม
	มาก	น้อย	
ร้อยตำรวจตรี	23 (59.0)	16 (41.0)	39 (100.0)
ร้อยตำรวจโท	15 (48.4)	16 (51.6)	31 (100.0)
ร้อยตำรวจเอก	15 (68.2)	7 (31.8)	22 (100.0)
พันตำรวจตรี	11 (61.1)	7 (38.9)	18 (100.0)
พันตำรวจโท	23 (57.5)	17 (42.5)	40 (100.0)
รวม	87 (58.0)	63 (42.0)	150 (100.0)

Chi-Square = 2.203 D.F. = 4 Sig. = .698

จากตารางที่ 4.4.4 ค่าไคร้-สแควร์ ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 2.203 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .698 อัตราความเป็นอิสระเท่ากับ 4 เนื่องจากระดับนัยสำคัญที่คำนวณมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ คือ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ ยศของพนักงานสอบสวน ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานดังกล่าวข้างต้น

สมมุติฐานที่ 5 ตำแหน่งของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติ
ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตารางที่ 4.4.5

ความสัมพันธ์ระหว่างการตำแหน่งของพนักงานสอบสวน กับ
ทัศนคติที่มีต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญา
ในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตำแหน่ง	ทัศนคติเกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญา ในชั้นสอบสวน		รวม
	มาก	น้อย	
พนักงานสอบสวน (สบ.1)	53 (57.6)	39 (42.4)	92 (100.0)
พนักงานสอบสวน (สบ.2)	20 (57.1)	15 (42.9)	35 (100.0)
พนักงานสอบสวน (สบ.3)	14 (60.9)	9 (39.1)	23 (100.0)
รวม	87 (58.0)	63 (42.0)	150 (100.0)

Chi-Square = 0.094 D.F. = 2 Sig. = .954

จากตารางที่ 4.4.5 ค่าไคร้-สแควร์ ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 0.094 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .954 อัตราความเป็นอิสระเท่ากับ 2 เนื่องจากระดับนัยสำคัญที่คำนวณมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ คือ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ ตำแหน่งของพนักงานสอบสวน ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อ ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานข้างต้น

สมมุติฐานที่ 6 รายได้ของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติ
ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตารางที่ 4.4.6

ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของพนักงานสอบสวนกับทัศนคติที่มีต่อ
ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

รายได้	ทัศนคติเกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญา ในชั้นสอบสวน		รวม
	มาก	น้อย	
ต่ำกว่า 10,000 บาท	8 (53.3)	7 (46.7)	15 (100.0)
10,001-20,000 บาท	14 (48.3)	15 (51.7)	29 (100.0)
20,001-30,000 บาท	45 (58.4)	32 (41.6)	77 (100.0)
30,001 บาท ขึ้นไป	20 (69.0)	19 (31.0)	29 (100.0)
รวม	87 (58.0)	63 (42.0)	150 (100.0)

Chi-Square = 2.697 D.F. = 3 Sig. = .441

จากตารางที่ 4.4.6 ค่าไคร้-สแควร์ ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 2.697 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .441 อัตราความเป็นอิสระเท่ากับ 3 เนื่องจากระดับนัยสำคัญที่คำนวณมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ คือ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ รายได้ของพนักงานสอบสวนไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อ ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานข้างต้น

สมมุติฐานที่ 7 สถานภาพการสมรสของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตารางที่ 4.4.7

ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสของพนักงานสอบสวนกับ
ทัศนคติที่มีต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญา
ในชั้นสอบสวน พ.ศ.

สถานภาพ	ทัศนคติเกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญา ในชั้นสอบสวน		รวม
	มาก	น้อย	
โสด	32 (58.2)	23 (41.8)	55 (100.0)
สมรส	49 (56.3)	38 (43.7)	87 (100.0)
หย่าร้าง	6 (75.0)	2 (25.0)	8 (100.0)
รวม	87 (58.0)	63 (42.0)	150 (100.0)

Chi-Square = 1.050 D.F. = 2 Sig. = .591

จากตารางที่ 4.4.7 ค่าไคร้-สแควร์ ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 1.050 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .591 อัตราความเป็นอิสระเท่ากับ 2 เนื่องจากระดับนัยสำคัญที่คำนวณมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ คือ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ สถานภาพสมรสไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานข้างต้น

สมมุติฐานที่ 8 ระยะเวลาในการปฏิบัติงานด้านสอบสวนของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับ
ทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตารางที่ 4.4.8

ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการปฏิบัติงานด้านสอบสวนของ
พนักงานสอบสวนกับทัศนคติที่มีต่อ ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ย
ข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ระยะเวลาใน การปฏิบัติงาน	ทัศนคติเกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญา ในชั้นสอบสวน		รวม
	มาก	น้อย	
ไม่เกิน 5 ปี	49 (56.3)	38 (43.7)	87 (100.0)
6-10 ปี	17 (54.8)	14 (45.2)	31 (100.0)
11 ปีขึ้นไป	21 (65.6)	11 (34.4)	32 (100.0)
รวม	87 (58.0)	63 (42.0)	150 (100.0)

Chi-Square = 0.992 D.F. = 2 Sig. = .609

จากตารางที่ 4.4.8 ค่าไคร้-สแควร์ ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 0.992 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .609 อัตราความเป็นอิสระเท่ากับ 2 เนื่องจากระดับนัยสำคัญที่คำนวณมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ คือ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ ระยะเวลาในการปฏิบัติงานด้านสอบสวนของพนักงานสอบสวนไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานข้างต้น

สมมุติฐานที่ 9 จำนวนคดีที่พนักงานสอบสวนรับผิดชอบเฉลี่ยต่อปีของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตารางที่ 4.4.9

ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคดีที่พนักงานสอบสวนรับผิดชอบ
เฉลี่ยต่อปีกับทัศนคติที่มีต่อ ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท
คดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

จำนวนคดีที่รับผิดชอบต่อปี	ทัศนคติเกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญา ในชั้นสอบสวน		รวม
	มาก	น้อย	
ไม่ได้รับคดีเอง	16 (66.7)	8 (33.3)	24 (100.0)
ไม่เกิน 50 คดี	5 (71.4)	2 (28.6)	7 (100.0)
51-100 คดี	43 (57.3)	32 (42.7)	75 (100.0)
101 คดีขึ้นไป	23 (52.3)	21 (47.7)	44 (100.0)
รวม	87 (58.0)	63 (42.0)	150 (100.0)

Chi-Square = 1.864 D.F. = 3 Sig. = .601

จากตารางที่ 4.4.9 ค่าไคร้-สแควร์ ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 1.864 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .601 อัตราความเป็นอิสระเท่ากับ 3 เนื่องจากระดับนัยสำคัญที่คำนวณมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ คือ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ จำนวนคดีที่พนักงานสอบสวนรับผิดชอบเฉลี่ยต่อปีไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อ ร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานดังกล่าวข้างต้น

จากผลการทดสอบสมมติฐานดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ปรากฏดังตารางที่

4.4.10

ตารางที่ 4.4.10

ผลการทดสอบสมมติฐานระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานสอบสวน

กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติใกล้เคียงข้อพิพาท

คดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ตัวแปร	ผลการทดสอบสมมติฐาน	
	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. เพศ	✓	
2. อายุ		✓
3. ระดับการศึกษา		✓
4. ยศ		✓
5. ตำแหน่ง		✓
6. รายได้		✓
7. สถานภาพสมรส		✓
8. ระยะเวลาในการปฏิบัติงานด้านสอบสวน		✓
9. ปริมาณคดีเฉลี่ยต่อปี		✓

ส่วนที่ 5 ผลการสัมภาษณ์

ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์ พล.ต.ต.จุติ ธรรมมโนวานิช รองผู้บังคับการตำรวจนครบาล ซึ่งรับผิดชอบงานสอบสวน ของตำรวจนครบาล และ พ.ต.อ.วัชร งามขำ รองผู้บังคับการตำรวจนครบาล 7 ซึ่งรับผิดชอบงานสอบสวน ของ บก.น. 7 สรุปผลได้ดังนี้

ข้อ 1 ผลดีและผลเสียของการไกล่เกลี่ยต่อกระบวนการยุติธรรม

ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์มีความเห็นสอดคล้องกัน เกี่ยวกับผลดีในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน เนื่องจากการไกล่เกลี่ยดังกล่าวเป็นการนำหลักการ ของกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์มาใช้ในชั้นสอบสวน โดยจะทำให้ผู้กระทำผิดสำนึกผิดและยินยอมชดใช้ความเสียหายจากการกระทำของตน ซึ่งเป็นการเยียวยาความเสียหายให้ดีขึ้นหรือฟื้นคืนสภาพของความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายกับผู้กระทำผิด ส่วนผลในด้านดีที่เกิดขึ้นหากมีการนำไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวนมาใช้ ได้แก่ การทำให้คู่กรณีทั้งสองฝ่ายพึงพอใจ ลดความขัดแย้งในสังคม และยังทำให้กระบวนการยุติธรรมสั้นลง กล่าวคือการไกล่เกลี่ยจะช่วยให้ข้อพิพาททางคดีอาญายุติลงเร็วขึ้นในชั้นสอบสวนหากคู่กรณียอมความกันได้ แต่ในส่วนของผลเสียที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมคือ ประชาชนหรือคู่กรณีขาดความเชื่อมั่นในการปฏิบัติงานของตำรวจ ซึ่งอาจจะทำให้การไกล่เกลี่ยไม่ประสบผลสำเร็จ หรืออาจจะมีการนำไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวนมาเป็นข้ออ้างเพื่อการกระทำโดยมิชอบของเจ้าพนักงานสอบสวน อันจะส่งผล กระทบอย่างมากต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์

ข้อ 2 ผลดีและผลเสียของการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาต่อเหยื่ออาชญากรรม และผู้กระทำผิด

ทัศนะของผู้ตอบแบบในประเด็นนี้ส่วนใหญ่ตอบเหมือนกันคือ ผลดีทั้งต่อเหยื่ออาชญากรรมและผู้กระทำผิด ในเรื่องของการชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้น เป็นการสร้างความสมานฉันท์ขึ้นในสังคม เปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้สำนึกผิดและกลับตัวใหม่ นอกจากนี้ยังช่วยในการประหยัดค่าใช้จ่ายและลดเวลาในการดำเนินคดี แต่ในส่วนของผลเสียคือ หากนำไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวนมาใช้ อาจทำให้เหยื่ออาชญากรรมถูกข่มขู่ให้มีการไกล่เกลี่ยและถูกบังคับให้ยอมความในชั้นสอบสวนได้ และอาจทำให้ผู้กระทำผิดไม่เกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับจากการกระทำของตน ในกรณีที่การไกล่เกลี่ยประสบผลสำเร็จ อาจส่งผลให้มีการกระทำผิดซ้ำได้

ข้อ 3 ผลดีและผลเสียของการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาต่อสังคมโดยรวม

กรณีที่มีการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวนเกิดผลสัมฤทธิ์จะทำให้ปริมาณคดีลดลงส่งผลให้ประหยัดงบประมาณในกระบวนการยุติธรรม และรัฐสามารถนำงบประมาณในส่วนนี้ไปพัฒนาประเทศในด้านอื่น ๆ ได้ นอกจากนี้ยังทำให้ความขัดแย้งในสังคมลดลงเนื่องจากทำให้คู่กรณีทั้งสองฝ่ายเข้าใจกันและสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ ส่วนผลเสียอันเนื่องมาจากไม่ได้ลงโทษผู้กระทำผิดตามกฎหมายอาจจะกระทำผิดซ้ำได้กับเหยื่อรายอื่น ๆ ซึ่งส่งผลต่อความรู้สึกของประชาชนได้

ข้อ 4 ความเห็นต่อร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์เห็นด้วยกับการบังคับใช้ร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. เนื่องจากจะให้ผลดีมากกว่าผลเสีย แต่ควรที่จะมีการจัดตั้งผู้รับผิดชอบในงานนี้โดยตรง เช่น จัดตั้งนิติกรมาไกล่เกลี่ย เพื่อไม่เป็นการเพิ่มภาระงานให้กับพนักงานสอบสวน สำหรับขั้นตอนในการไกล่เกลี่ยนั้นควรจัดให้มีการไกล่เกลี่ย ก่อนจะถึงขั้นตอนการรับคำร้องทุกข์ของพนักงานสอบสวน คือคดีที่สามารถจัดให้มีการไกล่เกลี่ยได้ ควรส่งเสริมให้มีการไกล่เกลี่ยก่อน หากไกล่เกลี่ยกันไม่สำเร็จ จึงจะนำสู่กระบวนการสอบสวนตามปกติ นอกจากนั้นผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ มีความเห็นว่าควรมีการอบรมสร้างความรู้ความเข้าใจให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานสอบสวน ก่อนที่จะมีการนำร่าง พ.ร.บ. การไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. มาใช้บังคับ และควรนำไปทดลองใช้ในบางท้องที่ก่อน เพื่อหาข้อบกพร่อง และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่อไป

ความเห็นเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรค

1. การไกล่เกลี่ยในรูปของคณะกรรมการ อาจมีปัญหาในการติดต่อประสานงานเพื่อให้คณะกรรมการมาร่วมพิจารณาการไกล่เกลี่ย ทำให้ขาดความรวดเร็วและความคล่องตัว
2. ปัญหาเกี่ยวกับพนักงานสอบสวน ที่ต้องมีการะงานเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากการไกล่เกลี่ยอาจจะต้องใช้เวลานาน ซึ่งหากคู่กรณีไม่ตกลง หรือฝ่ายใดผิดเงื่อนไขการไกล่เกลี่ยก็จะต้องทำการสอบสวนดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด ตามหลักการสอบสวนทั่วไป
3. ปัญหาความไม่เชื่อถือของประชาชนที่มีต่อตำรวจ ทำให้ขาดความเชื่อถือว่าสามารถทำการไกล่เกลี่ยอย่างโปร่งใสและมีความเป็นธรรม เช่นเดียวกับการพิจารณาของศาล

4. ปัญหาเกี่ยวกับประชาชนที่ยังไม่ยอมรับวิธีการไกล่เกลี่ย เนื่องจากยังอยากเห็นผู้กระทำความผิดถูกลงโทษโดยกระบวนการยุติธรรม
5. ปัญหาความไม่เป็นกลางของผู้ไกล่เกลี่ย หรือถูกบีบบังคับจากผู้มีอิทธิพล ที่จะใช้เป็นช่องทางในการหลีกเลี่ยงการรับโทษตามกฎหมาย
6. ผู้เสียหาย อาจจะถูกบังคับ หรือข่มขู่ให้ยอมความโดยไม่สมัครใจ
7. ปัญหาด้านงบประมาณ ที่ใช้ในการสอดส่อง กำกับ ดูแลให้ผู้กระทำความผิดปฏิบัติตามเงื่อนไขในการไกล่เกลี่ย

ส่วนที่ 6 การอภิปรายผลการศึกษา

1. ข้ออภิปรายเกี่ยวกับหลักการของร่าง พ.ร.บ. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน
สอบสวน พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. นั้นมีหลักการโดยการนำเอาแนวคิดตามทฤษฎีกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ และการเบี่ยงเบนคดีอาญาออกจากกระบวนการยุติธรรม มาปรับใช้ให้เป็นรูปธรรมโดยให้สามารถดำเนินการได้ในชั้นพนักงานสอบสวน ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ เพื่อให้ผู้เสียหายและผู้ต้องหาได้มีโอกาสประนีประนอมยอมความกัน เกี่ยวกับความผิดอันยอมความได้ ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ และความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินห้าปี เป็นการละเว้นโทษให้ผู้กระทำความผิดโดยคณะกรรมการไกล่เกลี่ยในชั้นสอบสวน ด้วยการกำหนดเงื่อนไข ว่าผู้ต้องหาจะต้องสำนึกผิดอย่างจริงใจเกี่ยวกับความผิดที่ได้ก่อขึ้น และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมของตนเอง รวมทั้งจะต้องมีการชดเชยค่าเสียหายเพื่อเยียวยาแก่เหยื่อ และการทำงานบริการสังคม หรือชุมชน ตามวัตถุประสงค์ของแนวทางตามกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ นอกจากนั้นยังเป็นการเบี่ยงเบนคดีอาญาออกจากกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้ผู้กระทำผิดมีโอกาสดังกล่าวกลับตัวเป็นพลเมืองดีของสังคม ไม่ถูกตีตราจากสังคม มีข้อดีคือ จะทำให้ผู้เสียหายได้รับการชดเชยเยียวยาโดยรวดเร็วขึ้น เพื่อลดระยะเวลาและความยุ่งยากซับซ้อนในกระบวนการยุติธรรมของคู่กรณี ลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาล ลดงบประมาณภาครัฐ และเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนทุกระดับเข้ามามีส่วนร่วมในการอำนวยความยุติธรรมและป้องกันอาชญากรรม ส่วนจุดอ่อนนั้น พบว่าการไกล่เกลี่ยคดีอาญาในชั้นสอบสวน อาจถูกใช้เป็นช่องทางในการหลีกเลี่ยงความผิดของผู้กระทำความผิดที่มีอิทธิพลในสังคม ผู้เสียหายอาจถูกบังคับ

ขู่เช็ก หรือข่มขู่เพื่อให้ยินยอมด้วยความจำใจ หรือกรณีที่ผู้กระทำความผิดอาจยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นพลเมืองดีได้อย่างแท้จริง แต่แสแส้งแสดงการยอมรับผิด และแก้ตัวทำตามข้อตกลงและเงื่อนไขในการไกล่เกลี่ยเพียงเพื่อจะได้รับผลประโยชน์ในการได้รับการละเว้นโทษซึ่งไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว

ดังนั้นคณะกรรมการไกล่เกลี่ยคดีอาญาในชั้นสอบสวน จะต้องมีความยุติธรรม และมีความเป็นกลาง ไม่มีส่วนได้ผลประโยชน์จากการไกล่เกลี่ย และคณะกรรมการไกล่เกลี่ย จะต้องใช้ดุลพินิจด้วยความระมัดระวังอย่างสูง โดยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติการณ์ สาเหตุของการกระทำผิด ประวัติภูมิหลังของผู้กระทำผิด การยินยอมของผู้เสียหาย ให้ได้มากที่สุด เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท และกำหนดเงื่อนไขในการไกล่เกลี่ย เพื่อเกิดประโยชน์สูงสุดต่อเหยื่ออาชญากรรม ผู้กระทำความผิด กระบวนการยุติธรรม และสังคมโดยรวม

2. ข้ออุปสรรคเกี่ยวกับการทดสอบความรู้ความเข้าใจ

ผลการทดสอบความรู้เกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยคดีอาญาในชั้นสอบสวน พบว่าพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับข้อกฎหมาย และการสอบสวนที่เกี่ยวข้องกับการไกล่เกลี่ยคดีอาญาในชั้นสอบสวนอยู่ในระดับมาก ส่วนใหญ่สามารถตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง 9-10 ข้อ ทั้งนี้เนื่องจากพนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ปฏิบัติงานด้านการสอบสวนคดีอาญา ซึ่งจะต้องได้รับการศึกษาอบรมเกี่ยวกับข้อกฎหมาย และกระบวนการสอบสวนคดีอาญาจากสถาบันต่าง ๆ มาแล้ว นอกจากนี้ในระหว่างที่กำลังปฏิบัติงานอยู่ พนักงานสอบสวน ยังได้รับการศึกษาอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ เพิ่มเติม เช่น หลักสูตรเพิ่มประสิทธิภาพพนักงานสอบสวน สัญญาบัตร 1 และในกรณีที่ขอเลื่อนตำแหน่ง จากพนักงานสอบสวน สัญญาบัตร 1 เป็นพนักงานสอบสวนสัญญาบัตร 2 และจากพนักงานสอบสวนสัญญาบัตร 2 เป็นพนักงานสอบสวนสัญญาบัตร 3 ก็จะต้องได้รับการประเมิน เพื่อเข้ารับการศึกษาอบรม และต้องผ่านการทดสอบความรู้เกี่ยวกับการสอบสวนคดีอาญาก่อน จึงจะสามารถเลื่อนตำแหน่งได้ ทำให้พนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้มีความรู้ด้านการสอบสวนอย่างดี แต่อย่างไรก็ตาม คำถามที่พนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่างตอบผิดเป็นจำนวนมาก คือตอบผิดจำนวน 40 คน คือคำถามข้อที่ 6 ซึ่งถามว่าคดีความผิดต่อส่วนตัวจะถอนฟ้อง หรือยอมความในเวลาใดก็ได้ก่อนมีคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ซึ่งเป็นคำถามหลอก คำตอบที่ถูกต้องคือสามารถถอนฟ้อง หรือยอมความในระยะใดก็ได้ก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุด อาจเป็นเพราะพนักงานสอบสวนที่ตอบผิดไม่มีความแม่นยำ และไม่ได้ทบทวนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ก่อนที่จะมีการตอบคำถาม

3. ข้ออภิปรายเกี่ยวกับผลการทดสอบทัศนะ

พนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่างมีทัศนะเห็นด้วย ให้มีการบังคับใช้ ร่าง พระราชบัญญัติ โกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. เห็นว่าจะเกิดผลดีมากกว่าผลเสีย โดยคำถาม ในด้านประเภทความผิดที่ทำให้มีการโกล่เกลี่ย, คณะกรรมการโกล่เกลี่ยระดับตำรวจ, กระบวนการขั้นตอนในการโกล่เกลี่ย และข้อตกลงและเงื่อนไขในการโกล่เกลี่ย พนักงานสอบสวนก็แสดงทัศนะเห็นด้วยเช่นเดียวกัน โดยคำถามเกี่ยวกับทัศนะในการบังคับใช้ ร่างพระราชบัญญัติโกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน มีทั้งคำถามในเชิงบวก และคำถามเชิงลบ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการบังคับใช้ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว จะทำให้ผู้เสียหายได้รับการชดใช้เยียวยารวดเร็วขึ้น ทำให้ลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาล และลดความขัดแย้งในสังคม เนื่องจากการปฏิบัติงานด้านการสอบสวนที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจในการบังคับให้ผู้กระทำผิดชดใช้ค่าเสียหายแก่เหยื่อ ทำได้แต่เพียงพยายามในการโกล่เกลี่ยค่าเสียหาย ซึ่งขึ้นอยู่กับความสมัครใจของคู่กรณีทั้งสองฝ่าย ดังนั้นโอกาสในการตกลงชดใช้ค่าเสียหายจึงมีน้อย และพนักงานสอบสวนบางท่าน อาจเห็นว่าเมื่อพนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจในการโกล่เกลี่ยค่าเสียหายทางแพ่ง จึงเห็นว่าไม่ใช่หน้าที่ของพนักงานสอบสวน ที่จะจัดให้มีการโกล่เกลี่ย หากมีการบังคับใช้ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ก็จะทำให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจโกล่เกลี่ยตามกฎหมาย หากคู่กรณีทั้งสองฝ่ายร้องขอ และจะหันมาให้ความสำคัญเกี่ยวกับการโกล่เกลี่ยคดีอาญามากขึ้น ทำให้ผู้เสียหายในคดีอาญามีโอกาสได้รับการชดใช้เยียวยารวดเร็วขึ้น โดยไม่ต้องนำคดีฟ้องต่อศาลแพ่งอีก

พนักงานสอบสวนยังเห็นว่าการโกล่เกลี่ยจะทำให้ลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาล และลดความยุ่งยากซับซ้อนในกระบวนการยุติธรรม ได้เพราะจะมีคดีที่ยอมความได้ในชั้นสอบสวนมากขึ้น กล่าวคือร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีการกำหนดให้คดีอาญาซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกินห้าปี ตามรายการท้ายร่างพระราชบัญญัติ เป็นความผิดที่สามารถจัดให้มีการโกล่เกลี่ยได้ และถ้าหากสามารถโกล่เกลี่ยได้สำเร็จก็ให้เป็นความผิดอันยอมความได้ ส่วนคำถามที่พนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยน้อย เป็นคำถามเชิงนิเสธ ที่ถามว่าการบังคับใช้ร่าง พระราชบัญญัติโกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. มีข้อเสียทำให้พนักงานสอบสวนมุ่งแต่จะโกล่เกลี่ยคดีโดยไม่มุ่งแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด วิเคราะห์ได้ว่า พนักงานสอบสวนส่วนใหญ่ ยังคงยึดหลักในการสอบสวน เพื่อแสวงหาพยานและหลักฐาน เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหา และให้มีการลงโทษผู้ต้องหา ส่วนร่างพระราชบัญญัติโกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. เป็นทางเลือกหนึ่งของผู้กระทำผิดที่จะต้องสำนึกผิด และชดใช้ความเสียหายแก่เหยื่อ และสังคม เท่านั้น

เกี่ยวกับประเภทความผิดที่ให้มีการไต่สวนนั้น ประเภทความผิดที่สามารถยอมความได้ และความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นคดีที่สามารถยุติได้ในชั้นสอบสวนอยู่เดิมแล้วนั้น พนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมาก แต่จะเห็นได้ว่าประเภทความผิดที่กระทำโดยประมาท กับความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินห้าปี พนักงานสอบสวนยังมีทัศนระดับปานกลาง หรือไม่แน่ใจ ว่าสมควรให้มีการไต่สวนไต่สวนได้หรือไม่ เนื่องจากเป็นข้อยกเว้นของกฎหมายที่มีอยู่เดิม

ในส่วนของคณะกรรมการไต่สวน พนักงานสอบสวนเห็นด้วยมาก โดยให้มีผู้ไว้วางใจของฝ่ายผู้ต้องหาและฝ่ายผู้เสียหาย เข้าร่วมในการไต่สวนด้วย เพราะการที่ทั้งสองฝ่ายมีผู้ไว้วางใจเข้าร่วมในการไต่สวนจะช่วยผ่อนคลายความวิตกกังวล และช่วยให้คำปรึกษา จะทำให้การไต่สวนง่ายขึ้น ส่วนคำถามเกี่ยวกับการแต่งตั้งให้มีคณะกรรมการในการไต่สวนเพิ่มเติม เช่นอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ หนายความ ซึ่งคำถามทั้งสองข้อ เป็นข้อเสนอของผู้ศึกษาเอง ซึ่งไม่ได้กำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติ จะเห็นได้ว่า พนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าเป็นการยุ่งยากที่จะต้องประสานงานให้คณะกรรมการซึ่งมีหลายฝ่าย มาเข้าร่วมการไต่สวน ซึ่งการประสานงานเป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ จะทำให้การทำงานเกิดความยุ่งยากยิ่งขึ้น และขาดความคล่องตัว

กระบวนการและขั้นตอนในการไต่สวน คำถามข้อที่พนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยน้อยที่สุดคือ ข้อที่ถามว่า การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลัง ประวัติผู้ต้องหา พฤติการณ์แห่งคดี การบรรเทาผลร้าย ความยินยอมของผู้เสียหาย เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ และคำถามในส่วนของข้อตกลงและเงื่อนไขในการไต่สวน ที่ถามว่า ในกรณีที่มีผู้ร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าจะมีผู้ก่อเหตุร้าย ให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมข้อมูลและเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการ เพื่อทำการไต่สวนป้องกันเหตุร้ายได้ด้วย ก็เป็นคำถามที่พนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่างมีทัศนเห็นด้วยน้อยที่สุดเช่นกัน แสดงว่าพนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่าง ยังมีความวิตกว่าการปฏิบัติตามร่างพระราชบัญญัตินี้จะเป็นการเพิ่มภาระงานให้กับพนักงานสอบสวนมากยิ่งขึ้น ซึ่งตรงกับความเห็นของท่าน พล.ต.ต. จุติ ธรรมธโนวณิช ที่มีความเห็นว่า การไต่สวนคดีอาญาชั้นสอบสวน ควรแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทำหน้าที่นิติกรเป็นผู้ทำหน้าที่นี้ เพื่อลดภาระงานของพนักงานสอบสวน ซึ่งมีหน้าที่หลักในการสอบสวนคดีอาญา

4. ข้ออภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรค

จากการรวบรวมคำตอบ จากแบบสอบถาม ของพนักงานสอบสวนกลุ่มตัวอย่าง และจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นหลังจากมีการบังคับใช้ร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญา มีดังนี้

4.1 การไกล่เกลี่ยในรูปของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยบุคคลหลายฝ่าย ดังนั้นจึงอาจมีอุปสรรคในการติดต่อประสานงาน ให้คณะกรรมการมาเข้าร่วมในการพิจารณาไกล่เกลี่ยข้อพิพาท

4.2 เป็นการเพิ่มภาระหน้าที่ให้กับพนักงานสอบสวนมากยิ่งขึ้น กล่าวคือในระหว่างทำการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทนั้น พนักงานสอบสวนยังจะต้องทำการสอบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานควบคู่กันไปด้วย

4.3 ปัญหาภาพลักษณ์ของตำรวจกับความไม่เชื่อถือของประชาชน จะทำให้ขาดความเชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยด้วยความโปร่งใสและเป็นธรรม และมีมาตรฐานเช่นเดียวกับการพิจารณาของศาล หรืออัยการหรือไม่

4.4 ปัญหาจากตัวผู้ทำการไกล่เกลี่ยเองซึ่งอาจจะไม่มีทักษะ หลักจิตวิทยา และความอดทนในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท

5. ข้ออภิปรายในการทดสอบสมมติฐาน

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีเพียงเพศของพนักงานสอบสวนเท่านั้น ที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานสอบสวน ด้านอื่น ๆ คือ อายุ การศึกษา ยศ ตำแหน่ง รายได้ สถานภาพสมรส ระยะเวลาการทำงานด้านการสอบสวน และปริมาณคดีที่รับผิดชอบต่อปี ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน